

תיאטרון
בית ליסין
הבניינים הישנים

קומדיה מאת ניל סיימון

הזוג המוזר

הגרסה הנשית

קומדיה מאת ניל סיימון
הזוג המוזר
הגרסה הנשית

הצגה ראשונה: 31.12.2016 | משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה

משתתפים (לפי סדר הא'-ב'):
טלי אורן פלורנס
מגי אזרזר אוליב
נעמה אמית ורה
לירון בן ששון מיקי
לורין מוסרי סילבי
יותם קושניר חזוס
ניר שטראוס מנולו

נוסח עברי חדש: **שלמה מושקוביץ**
בימוי: **רוני פינקוביץ**
עיצוב תפאורה: **רות מילר**, אלונה וינשטיין
עיצוב תלבושות: **אורן דר**
מוסיקה: **רן כגנו**
עיצוב תאורה: **עדי שימרוני**
תנועה: **עומר זימרי**

הזוג המוזר הגרסה הנשית: זהות ומגדר

המחזה "הזוג המוזר - הגרסה הנשית" נכתב במקור בגרסה גברית ולאחר מכן בגרסתו הנשית. זהו מחזה אשר עוסק כמושגי המגדר המקובלים בחברה המערבית, כאשר הוא מעלה סימן שאלה לגבי הקונבנציות והנורמות התרבותיות - חברתיות המעצבות את מושג המגדר ומכאן את הזהות המקובלת והרצויה של נשים וגברים בחברה המערבית.

המחזה בגרסתו הנשית, נכתב על ידי ניל סיימון בשנות השמונים, בעיצומו של הגל השני של התנועה הפמיניסטית. גל שני זה שם דגש על אי השיוויון המגדרי בתעסוקה, בפוליטיקה ובזירה הציבורית, והתאפיין בעיסוק בנשים בספרה הפרטית וביחסים הבינאישיים: חיי הנישואין והמשפחה. כיום גרסתו הנשית המוצגת לאחר הגל השלישי של התנועה הפמיניסטית, נראה הולם את רעיונותיו של גל זה אשר ביקש לאתגר כל הגדרה אוניברסלית של נשיות ושם דגש על העובדה כי נשים מגיעות ממגוון של רקעים, תרבויות והנחות מגדריות.

בגרסתו הנשית, מפגיש המחזה בין חמש דמויות שונות של נשים. כל אחת מהן בעלת פרופיל "נשי" שונה. חלק מהדמויות שבריריות ופגיעות בעוד חלק מפגינות תכונות "גבריות" לצד "נשיות" (כמו מיקי השוטרת המפגינה קשיחות לצד חום) דרך אמירות שנונות והומוריסטיות מסוות נשים אלו את עולמן הרעוע. אוליב הבהומיינית, הזרוקה המורדת בקונבנציות החברתיות ונותרת ברווקותה. מוצבת ב"זוגיות" מול פלורנס הנשואה הננטשת על ידי בעלה, אשר ממלאה אחר סטריאוטיפים נשיים בהיותה נירוטית, חרדתית ומכורה לנקיון וסדר. ההנגדה בין שתי דמויות אלו היא זו אשר עומדת במרכז של המחזה. כאשר לדוגמא אומרת אוליב לפלורנס: "אישה נורמלית אמורה להיות מסודרת, שקטה, נקיה, מכילה ואמהית. ואני בלגנסטית, פרועה, שונאת גברים". היא מעמידה את זהותה הנשית כנוגדת את הנורמות והציפיות החברתיות. כלב ציפיות אלו עומד מוסד הנישואין ממנו מגורשת פלורנס ואותו לא הנכיחה אוליב באומרה: "לי עוד אף אחד לא הציע נישואין, שזה הרבה יותר גרוע מלהתגרש". ואילו פלורנס,

לא אצטרך להתנהג יפה ולהיות מנומסת ו"נשית" אני באה לפה בשביל להשתחרר".

כאן מביא המחזה בפנינו את משאלתן של הנשים להשתחרר מכבלי החברה ולהגדיר את זהותן המגדרית מתוך חופש ובחירה. כפי שאומרת אוליב: "אנחנו תקועות ולא יכולות להרשות לעצמנו להיות תקועות". וכן ממליצה לחברותיה להתחיל "לחשוב כמו גברים". רעיון זה, מתחבר לתפיסתה של ג'ודית באטלר אשר טוענת כי עלינו לחשוב מחדש על מושג המגדר. לטענתה, רוב האנשים חושבים ש"נשיות" או "גבריות" הן תכונות הנובעות ממצויאות פנימית טבעית. למגדר אין קטגוריה ברורה, אלא סוג של הופעה, תפקיד שאנו מגלמים, המיוצר על ידי הזהות התרבותית שלנו. לטענתה, הקשיים במילוי הנורמות (כמו גירושיה של פלורנס), בדברים שאנו לוקחים כמובן מאליו יגרמו לנו לחשוב שוב על הדברים ואולי לשינוי בתפישה.

כך מוצגים גם הגברים במחזה השכנים המקסיקנים. גם הם אינם ממלאים אחר הציפיות ונוטלים חירות להציג תכונות הנחשבות ל"נשיות" כמו רגשנות רומנטית

מבכה מרה את גירושה מן העדן החברתי עם גירושיה באומרה "אני לא יכולה לחיות בלעדיו". המאבק בין שתי דמויות אלו מניע את גלגלי העלילה, ובכך תורם לטרנספורמציה בזהותה של פלורנס. בשיא המאבק ביניהן מטיחה סילבי בפלורנס: "תלחמי, תצאי מהפאסיב-אגרסיבי. תנסי לעשות משהו שאת רוצה לעשות ולא מה שאת חייבת לעשות". כך מניעה אוליב את פלורנס להעצמה ולמעבר ממצב פסיבי למצב אקטיבי. כך לעיתים קרובות, נשים מבינות שחוויה שעברו או חוויה שאימצו, היא תוצאה של סקסיזם והנחות מגדריות כאשר הן שומעות נשים אחרות מדברות אליהן.

הפגישה אחת לשבוע של חמש נשים השונות בבחירות הזהותיות - מגדריות שלהן, הינה אחת הפרקטיקות המודגשות כמעצמות נשים על ידי התנועה הפמיניסטית והיא קבוצות נשים. על כוחה ותפקידה של הקבוצה ניתן ללמוד מדבריה של סילבי: "אני באה לפה בשביל להיות עם חברות... בשביל שפעם בשבוע לא יגידו לי מה לעשות ושאני

בהצטרפותם לכבי של פלורנס אודות אובדן האהבה בחייהם. כך מאתגרות הדמויות השונות את המחשבות והתפישות שלנו אודות נשיות וגבריות, מדגיש את היות אישה או גבר אינדיווידואל הרשאי להגדיר את עצמו ואת זהותו מחדש. כך המחזה מעלה שאלה לגבי הבינאריות שיוצרת התרבות בחלוקה לגברי ונשי, ודרך קומדיה/פארודיה מגדרית משחרר את הדמויות מתפקידים מגדריים ונותן בידן את החירות לבחירה מחדשת בחופש להגדרה עצמית.

דר' עינב שגב, בית הספר לעבודה סוציאלית, המכללה האקדמית ספיר

אבל לפני הכל, הצחוק הוא בעיני המתבונן. "טרגדיה זה שנחתכת לי האצבע", הגדיר פעם מל ברוקס, "קומדיה זה כשמישהו נופל דרך פיר מעלית ומת".

ככה זה אצל קומיקאים. מגזימים קצת, לא נורא. העיקר שהצחוק יפה לבריאות.

אסונו של האחד הוא אצרו של האחר, והכל עניין של פרשנות. צ'כוב קורא למחזותיו "קומדיות", אף שיש הרואים בהם רק תוגה לאין קץ. היכולת למצוא את ההומור בכל מצב נתון היא סוג של מתת אלוה, או הפרעה נפשית - שוב תלוי את מי שואלים. החיים זה שטויות כדברי אמני/מדעני הצחקה רבים, ורק הקומדיה היא עניין רציני בתכלית.

סם החיים

"הקומדיה שלי היא קומדיה של מילים ושל יחסים אנושיים", ניסה פעם סיימון להעיד על עיסתו. "הפעולות פחות חשובות לי, או יותר קשות לי. אצלי לא משליכים עוגות קרם בפרצוף ולא נופלים על התחת. אצלי המילה היא הפעולה, והאינטראקציה בין הדמויות היא כל הסיפור".

"צחוק הוא סם החיים", אמר עוד ניל סיימון, "ואני מכור לו אנושות. אין לי מושג איך הייתי עובר את החיים בלעדיו, אם בכלל. רומנטיקה, אגב, היא הסם השני, הלא פחות מסוכן וממכר.

פארק הצחוק של ניל סיימון

האכל המתמשך על מות אשתו הראשונה ואהבת חייו, ג'ואן, תורגם לפחות למחזה המוז-מתוק (לימונדה עם לא מעט סוכר) אחד, "פרק ב'". ו"יחפים בפארק" הוא למעשה מכתב אהבה לגואן.

מתנה או הפרעה

כמו במתמטיקה - וסימון טען תמיד שקומדיה היא סוג של מדע מדוייק - הדרך חשובה מן התוצאה. וככל שהיא מרובת תחתים, כך היא מצחיקה יותר. גם אם היא מורכבת מחומרים הטריטוריאליים, היומיומיים והמוכרים ביותר שמהם עשויה האהבה ושמהם יצוקים החיים עצמם. זה מה שיפה בקומדיה של סיימון: היכולת שלנו לזהות ולהזדהות עם מה שהיא מייצגת, להתחבר למה שהיא מתארת בהגחכה עדינה - "אני מציב מראה אוהבת מול המציאות", כפי שהסביר סיימון עצמו, "לא ממש ישרה, לא ממש עקומה, אבל תמיד קרובה מאוד לאמת" - לראות בה את עצמנו.

"החיים מצחיקים, אז צוחקים" אמרו פעם הגשמים, אם זכרוננו אינו בוגד בנו. ניל סיימון אימץ את המוטו המבורך הזה, ובנה ממנו קריירה נאה, שלא לומר מפוארת, שלא לומר חסרת תקדים. האמת היא ש"הקדוש של הצחוק", כפי שקרא לו פעם "טיים מגזין", הגדיל לעשות. אצל סיימון (ביותר משלושים וחמישה מחזות ועשרות תסריטים לקולנוע ולטלוויזיה), צוחקים כשהחיים מצחיקים, וגם שהם לא כל כך מצחיקים, ואפילו עצובים ממש. יתכן שמלך הקומדיה ציית למוטו עממי אחר - "כשהחיים נותנים לך לימונים, עשה מהם לימונדה". "אני לא יכול לדמיין לעצמי סיטואציה קומית שאין בה כאב", אמר סיימון בראיון. "פעם שאלתי את עצמי: מה זאת סיטואציה מצחיקה? היום אני שואל את עצמי: מה זאת סיטואציה עצובה, ואיך אני יכול לספר אותה בהומור?"

אחד מסרטיו נקרא "זה כואב רק כשאני צוחקת", שבאותה מידה, לפי ההגיון הסיימוני, היה יכול להיקרא "זה מצחיק רק כשאני כואבת".

אני מאמין גדול באהבה ובנישואים ובמשפחה, נופל וקם, קם ונופל, ולא לומד מטעויות בתחום הזה. אני מקרה אבוד. בזה כנראה אמין עד יומי האחרון".

ניל סיימון שנולד ב-4 ביולי, יום העצמאות האמריקאי, כבר כתב לעצמו את פרק ב' ופרק ג' ואפילו פרק ד' בחייו הרומנטיים חסרי התקנה. "ומילא להתחתן, אבל גם לכתוב יכולתי להפסיק כבר מזמן. הרי זכיתי בכל פרס אפשרי, ואין עוד כסף בעולם שאפשר לשלם לי, והצחקתי כבר מיליוני אנשים במשך דורות שלמים, ועשיתי כל מה שמישהו יכול לעשות בתיאטרון, אז למה אני ממשיך כמו אידיוט זקן? מה השגעון הזה? מה רודף אותי? מה לא נותן לי מנוח? איזה סיפור עוד לא סיפרתי? איזה בדיחה עוד לא ניסחתי? איזה ארכיטקטורה קומית עוד לא עיצבתי? והתשובה תמיד אותה תשובה: אין לי מושג, אין לי מושג. כל מה שאני יודע זה שאני חייב לשבת ליד שולחן חמישה ימים בשבוע, עם נייר ועט ובשלב מתקדם יותר גם מכונת כתיבה - מחשבים אני לא אוהב, אני חייב לראות את הנייר בעיניים ולהרגיש את המגע שלו - ולכתוב, לכתוב. זה העונש שלי, זה הפרס שלי, זה הגורל שלי כנראה".

ירון פריד

שני הפכים נפגשים

"הזוג המוזר" ראה במה לראשונה במרץ 1965. שלאגר ענק, 1000 הצגות במשך שנתיים בברודווי, בכימויו של גדול במאי התיאטרון בארה"ב באותה תקופה, מייק ניקולס, ובכיכובם של שני ענקים קומיים: וולטר מתאו וארט קרני. מתאו שיחק את אוסקר, כתב ספורט גס לשון, בלגניסט ומהמר כפייתי, שובניסט מחוספס שמארח חברים למשחקי פוקר ונאלץ בעל כרחו לארח את פליקס, חברו, כתב חדשות ומכור לסדר ולנקיון, שנפרד מאשתו. הזוגיות המוזרה הזאת לא עולה יפה בגלל השוני באופי ובתפיסת העולם בין השניים. אחרי שאופיים המנוגד בא לידי ביטוי קיצוני במפגש פסבדו-רומנטי שלהם עם צמד האחיות מלמעלה, אוסקר מחליט לזרוק את פליקס מביתו, אבל אז מבין שהזוגיות הזו חוללה בהחלט שינוי מסוים גם באופי הכפייתי. סיימון נטל את הרעיון הבסיסי שעומד במרכז של כל קומדיה רומנטית - שני הפכים שאין סיכוי שיתקרבו, נפגשים. בקומדיה הרומנטית הקלאסית, האהבה מנצחת את כל ההפכים ומחוללת שינוי מסוים באופיים של המאהבים. בארה"ב הקשוחה של אמצע שנות ה-60, הגברים היו רק ידידים, אבל השינוי שאוסקר ופליקס עוברים, מתאים גם לכל קומדיה רומנטית.

יש גרסאות סותרות באשר להיווצרות הרעיון לכתיבת הקומדיה הזאת: אחיו של סיימון, דני, מייחס אותה לגירושיו שלו ולמעבר הדירה שנכפה עליו אל ידיים המשותף, מפיק הוליוודי קשוח. מל ברוקס טוען שסימון כתב כאן עובדות ביוגרפיות על גירושיו שלו. הקומדיה היתה מצחיקה מאד בדיאלוג ובסיטואציה, ושיקפה גם כמה אמיתות בסיסיות על טבע האדם, תוך התייחסות ביקורתית, או ביקורתית אוהדת, לטבעם של גברי ניו-יורק: שובניסטים, מחוספסים, חרמנים, אך גם שמרנים כפייתיים. הצלחת המחזה גררה עיבודים קולנועיים וטלוויזיוניים, כולל כמה סדרות טלוויזיה שהרחיבו את הסיטואציה הבסיסית של המחזה המקורי עד אין קץ - מגוריהם של שני הפכים תחת קורת גג משותפת הינה כר פורה לכתיבה קומית.

סימון שכתב את מחזהו לגרסה הנשית ב-1985, אוסקר הפך לאוליב, פליקס הפך לפלורנס ושתי האחיות מלמעלה הפכו לאחים המקסיקנים קוסטזואלה. הם אמנם לא בדיוק העפרונות המחודדים ביותר בקלמר, ממש כמו אמהות-הטיפוס שלהן, אבל הם כן ניחנו בגינונים רומנטיים יוצאי דופן

מאז "הגרסה הנשית" הכרנו הרבה סרטים ומחזות אודות "ערבי-בנות" וידידות נשית בתוך עולם גברי (מישהו נזכר ב"תלמה ולואיז", שעלה למסכים בסך הכל 6 שנים אחרי "הגרסה הנשית" ובהחלט חותם את השלב הראשון במהפיכה הפמיניסטית הזאת בצורה המרשימה ביותר). הצפייה בגרסה הנשית עדיין מצליחה לרגש ביותר, דווקא אולי בגלל שהמהפיכה הפמיניסטית עדיין מתחוללת.

אבישי מילשטיין, דרמטורג התיאטרון

והתקשורת האמריקנים של אמצע שנות ה-60. בעל כורחה, אוליב ייצגה כאן משהו אחר: במאבקה להשתחרר מיחסיה עם גרושה התפרן, ג'וני, שאותו היא מממנת ממשכורתה כעורכת חדשות בכירה, היא ייצגה מעמד חדש שהחל להרים הראש - המעמד הפמיניסטי. לאור זה אפשר גם להבחין במאבקה המשעשעים מאד עם פלורנס, חברתה הטובה אך השמרנית להחריד, ניצוצות של קונפליקט ערכי עמוק ביותר בקרב נשים מערביות. כך הפכה הגרסה הנשית כמעט בתמימות מוחלטת למעין קומדיה חברתית שאולי הקדימה את זמנה ובוודאי ניבאה את זמננו.

וברגישות שהיא על סף הרגשנות - תכונה שלא היתה נוכחת כלל במפגשם הקשוח של פליקס ואוסקר עם השכנות שלהם. כשזירת הרומנטיות נשלטת על ידי נשים - הכל יותר רך ורגש... משחק הפוקר הקשוח הפך למשחק טריוויה, אבל הבסיס נותר בעינו - מיזנטרופית מחוספסת (גם עיתונאית) נאלצת לארח בדירתה נירוטית אובססיבית לרגל גירושה של האחרונה. החיכוך מצחיק מאד, תוצאתו - השינוי שמסתמן באופיו של שתי הדמויות. אבל נראה שבאופן מובלע, משמעות נוספת הסתננה לגרסה הנשית, כזאת שלא היתה בגרסה הגברית, שהנציחה בחיבה רבה את המעמד הגברי השובניסטי השולט בחיי התרבות

עכשיו זה רשמי: החברות שלך טובות לבריאות!

מחקר אמריקאי מוכיח את מה שאנחנו מרגישות באינטואיציה כבר מזמן: לחברות שלנו יש ערך בריאותי. אל תזניחו את החברות.

מחקר מהפכני שנערך באוניברסיטת קליפורניה בלוס אנג'לס ארה"ב קובע, כי חברויות בין נשים משמעותיות יותר ממה שנהוג לחשוב. במחקר התברר, כי נשים מגיבות למתחים באמצעות הפרשת שורה של חומרים כימיים כמו, ואלה גורמים להן ליצור ולתחזק חברויות עם נשים אחרות. החוקרים סבורים, כי בילוי עם חברות יכול לשמש תרופה של ממש למצוקות הגופניות, הנגרמות לרובנו כתוצאה מלחצים בחיי היומיום.

"הסברה המקובלת בקרב מדענים, עד לפרסום תוצאות מחקר זה, היתה שאנשים חווים מתח נפשי, ואז מפריש גופם הורמונים הגורמים להם להילחם או לברוח במהירות האפשרית", מסבירה ד"ר לורה קזין קליין, מרצה לביו-התנהגות ובריאות באוניברסיטת פן האמריקאית ואחת מעורכות המחקר. "זהו מכניזם עתיק שנועד לעזור לנו לשרוד עוד בתקופה שבה רדפו אחרינו חיות טרף". אלא שסברה זו הסתמכה על המחקר הקיים בנושא השפעות המתחים הנפשיים, ש-90% ממנו נערך על גברים.

מהמחקר החדש עולה, כי לנשים יש רפרטואר התנהגותי רחב יותר. "למעשה", אומרת ד"ר קליין, "נראה כי ההורמון אוקסיטוצין המשתחרר בגוף האישה כתגובה ללחץ ומתח נפשי, ממתן את הדחף להילחם או לברוח. במקום זה, הוא מעודד את האישה לדאוג לצאצאיה ולחבור בו בזמן לנשים אחרות. כשאישה מגיבה בהתאם - מטפלת בילדיה וחוברת לנשים אחרות - מופרש בגופה עוד אוקסיטוצין, המוסיף להילחם בתחושת הלחץ והמתח ומרגיע אותה. בזכות זה נשים חיות יותר.

המגמה אותה איתרו ד"ר קליין ועמיתתה למחקר, ד"ר שלי טיילור, מספקת הסבר לכך שנשים חיות עד גיל מאוחר יותר מגברים. במחקרים רבים נמצא, כי קשרים חברתיים מפחיתים את הסיכון לחלות במגוון מחלות, משום שהם מסייעים להורדת לחץ הדם, קצב הלב ורמות הכולסטרול. באחד המחקרים הללו, למשל, נבדקו במשך חצי שנה אנשים שחיו ללא קשרים חברתיים, ונמצא, כי סיכוייהם למות ממחלה גבוהים בהרבה מאלה של אנשים שקיימו קשרים חברתיים מסועפים. אין ספק, אומרת ד"ר קליין, שחברות עוזרות לנו לחיות יותר.

חברויות מסייעות לנו גם לשפר את איכות החיים. מחקר של בית הספר לרפואה באוניברסיטת הרווארד מצא, כי ככל שיש לנשים יותר חברות, הן נוטות פחות לפתח מחלות ומגבלות גופניות כשהן מתבגרות, וחייהן טובים יותר. למעשה, התוצאות היו כה חד-משמעיות, שהחוקרים הסיקו, כי היעדר חברות קרובות ונשות סוד הוא דבר מסוכן לבריאות ממש כמו עישון או משקל עודף.

המסקנה: בזמן שאתן מתמרנות בין הקריירה, הילדים, כן הזוג, הניקינות והבישולים - אל תזניחו את החברות. זה חשוב לבריאות!

גייל ברקוביץ'

מתוך כתבה שפורסמה ב"לאשה" 11.10.06

MAC

תומכת

באומני האיפור, העובדים בקולנוע, טלוויזיה, תיאטרון, מוזיקה, אופנה ואומנויות הבמה

WWW.MACCOSMETICS.CO.IL

ניל סיימון / מחזאי

המצליח והפורה במחזאי ארה"ב. הקומדיות שלו עינגו דורות שלמים, תורגמו ליותר משלושים שפות וקטפו את החשובים בפרסים.

הוא נולד ב-1927 בעיר ניו-יורק. בתחילת דרכו כתב (בשיתוף עם

אחיו דני) מערכונים להצגות בידור שנדדו בחופשות הקיץ בין ערי שדה, וכן תסריטים לתכניות הומור בטלוויזיה, כגון המופע של **סיד סיזר** (חווייה שעליה ביסס את מחזהו משנת 1993, **הקומה ה-23**).

המחזה הראשון שלו על בימות ברודוויי **תקע בחצוצרה שלך** עלה ב-1961, כשסיימון היה בן 34 (פרנק סינטרה כיכב בגרסה הקולנועית שהופקה מאוחר יותר).

המחזה סיפר על צעיר יהודי שאפתן, ובישר על כניסתו של סיימון - צעיר יהודי שאפתן בפני עצמו - למרכז הזירה של עסקי השעשועים האמריקאים.

נחשול ההצלחות שהגיע בעקבות מחזה הבכורה היה אדיר ובלתי ניתן לעצירה. בין מחזותיו הידועים (והיום כבר ניתן אף לומר "קלאסיים") של סיימון, אפשר למצוא את **הזוג המוזר** (הגרסה נשית יצאה ב-1985), **הקומיקאים**, **יחפים בפארק**, **הטרילוגיה האוטוביוגרפית שכללה את יומן חוף ברייטון**, **טירונות ובדרך לברודוויי**, **פרק ב'** (שדן בהתאלמנותו של סיימון מאשתו הראשונה, שלקתה בסרטן). בין מחזותיו מהעת האחרונה: **ארוחת ערב** (1999) **45 דקות מברודוויי** (2001), **אוסקר ופליקס** (2002), המשך מאוחר **להזוג המוזר**, **הדילמה של רוז**, שעלה בסוף 2003 בניו-יורק. סיימון כתב גם תסריטים רבים לקולנוע ולטלוויזיה, ודיאלוגים למחזות זמר כמו **צ'ריטי המתוקה** ו**קטנה שכמותי**. הוא פרסם אוטוביוגרפיה בשני חלקים, שנקראו **שכתובים** (סיימון טען תמיד כי מחזאים טובים באמת אינם כותבים אלא משכתבים) ו**ההצגה נמשכת**. בין הפרסים שזכה בהם: פרס פוליצר היוקרתי, פרסי טוני אחדים, וכן פרס טוני מיוחד שניתן לו בשנת ב-1975 עבור תרומתו לאמנות התיאטרון.

בארץ הוצגו ומוצגים בהצלחה רבים ממחזותיו. **הזוג המוזר** - **הגרסה הנשית** הוצג בתיאטרון בית ליסין ב-1991, **הזוג המוזר** (עליו זכה בפרס טוני) הוצג בתיאטרון בית ליסין ב-1999, **אבודים ביונקרס** (עליו זכה בפרס פוליצר) הוצג בתיאטרון בית ליסין ב-2004, **יחפים בפארק** הוצג בתיאטרון בית ליסין ב-2006.

שלמה מושקוביץ / נוסח עברי חדש

בוגר אוניברסיטת תל-אביב במגמות משחק ובימוי. מחזאי, תסריטאי, מתרגם. בין המחזות שתרגם לתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: זהות, פילמונה, נערי ההיסטוריה, איש הגשם, תנאים של חיבה, הדוד וניה, אהבה זה לא הכל, בחורים טובים, אמא שלו, מדליה להארי, שבטים. עוד בין תרגומיו: שקר בנפשנו, מונולוגים מהוואינה, אהבים את אופל, מותו של סוכן, ללכת עד הסוף, הנסיגה ממוסקבה - סיפורה של זוגיות שבירה, כשאת אומרת לא, החגיגה. בין המחזות שכתב לתיאטרון - בתיאטרון הבימה: שבוע, כוכב יאיר. בקאמרי: ארוחת טעימות. בתיאטרון הסימטה: קפיצה לח"ל, בתיאטרון חיפה הסימטה: טיול אופנועים, חלק אינטגרלי. כתב לטלוויזיה תוכניות שונות ביניהן: זהו זה בשנים 97-94, הקוטב בדינו עם מוני ובארבא, פרקים לפלורנטינו, שתוק שאזא (סדרה קומית) פרשת השבוע (גיל רופוטש). כתב וערך מבחני דרכים לרכב. כתב וערך במגזין "אוטו" בשנים 1990-1994, כתב וערך במגזין "הגה" מ-1998.

רוני פינקוביץ' / בימוי

שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1997-2000, כבמאי בית בתיאטרון הבימה 1992-1994, ובתיאטרון חיפה 1996-1995 וכיום מנהל אמנותי של תיאטרון המדיטק חולון. כתב וביים את המחזות - בתיאטרון בית ליסין: תה. בתיאטרון הבימה: לילות הדבש והאימה. בתיאטרון הבטון: פרודו. בתיאטרון באר שבע וצוותא: מעקב באפילה. בתיאטרון חיפה: פירוק. בין ההצגות שביים - בתיאטרון בית ליסין: סילביה, טוב, מה עושים עם ג'ני, אבודים ביונקרס, זהות, פילמונה, קפה ערבה, תה, אהבת חיי, סופ"ש עם תום, האגם המזוהב, אקווס, תנאים של חיבה, פרינסס מרי 7, אהבה זה לא הכל, אמא שלו, מלאכת החיים, שבטים, לחנך את ריטה, האבא. בתיאטרון הבימה: רעל ותחרה, קרב של שחור וכלבים, תעלולי סקפן, יומנה של אנה פרנק, אהבים את אופל, מותו של סוכן. בתיאטרון הקאמרי: עוף לי גוף לי, הגיל הנכון לאהבה, איחש פישר. בתיאטרון חיפה: הלילה ה-12, השקן, מלאכים באמריקה. באופרה הישראלית ומדיטק חולון: מקס ומוריץ. השתתף כשחקן בסרטי קולנוע ותוכניות טלוויזיה. מלמד בבית צבי. זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו 1990 ופרס הבימוי ע"ש יוסף מילוא 2003.

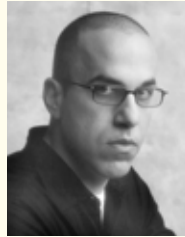
אלונה יונשטיין / עיצוב תפאורה

בוגרת החוג לעיצוב במה, סמינר הקיבוצים, בין ההצגות שלהן עיצבה תפאורה ותלבושות: בתיאטרון המדיטק (עם רות מילר): רשת ביטחון. בפסטיבל חיפה להצגות ילדים: סיפורי סבתא וסבא גם. בסמינר הקיבוצים/תיאטרון הבימה (עם ליטל רייס): המלט. בפסטיבל עכו (עם רות מילר): המחזמר בית מטבחים. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה - הפסטיבל תיאטרון קצר: מה שחשוב באמת, לוטו, מחר מלחמה, נתח קבצים. בתיאטרון האינקובטור: חלפון 6. בסטודיו למשחק יורם לוינשטיין: הלוויה חורפית, פביאן.

רות מילר / עיצוב תפאורה

בוגרת החוג לעיצוב במה, סמינר הקיבוצים, 2014. בין ההצגות שעיצבה - בתיאטרון חיפה: אקוורים. בתיאטרון החאן: מתחזקים. בתיאטרון באר שבע, מרכז נוער למצוינות: הנפש הטובה מסצ'ואן. בתיאטרון המדיטק: רשת בטחון. בגודמן בית ספר למשחק בנגב: תקווה טרגדיה. בסטודיו למשחק יורם לוינשטיין: Baby. בבית צבי: ג'יין אייר. בפסטיבל עכו: בית מטבחים 5. בתיאטרון הסמטה: שלום, צפירה סוריה. בסמינר הקיבוצים: WHITE LIE. בסמינר הקיבוצים, הצגה אורחת בהבימה: אהבתי הראשונה.

אורן דר / עיצוב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואומנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. מעבודותיו בתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: הורשת, מי מפחד מווירגיניה וולף, דולפינים, תה, האגם המזוהב, סופ"ש עם תום, החולה הודי, אהבה זה לא הכל, היופי כן קובע, כטוב בעיניכם, האמת, מדליה להארי, אוצר יקר, בית מרקחת שטרן-בלום, שבטים, סיפור ישן-חדש, לחנך את ריטה, עקר בית, האבא. בתיאטרון חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנש, כולם היו בני, משהו למות בשבילו, אמנות, גזע. בתיאטרון הבימה: החותנת, לרקוד ולעוף, משוגעת, חיזור גורלי, החולה הודי. בתיאטרון הקאמרי: לילה לא שקט, יום במותה של גו, ציפור שחורה, פרק ב', קיזוז, האסיר בקומה ה-14, ששה וניה סוניה ושפיץ, נשוי במנוסה. בתיאטרון הספרייה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר ביותר, ענבי זעם. בתיאטרון באר שבע: איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, הרזון ממונטה כריסטו (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות), רוחות. באופרה הישראלית: מעגנון עד לזין. בקולנוע: הבעה, פרויקט וידאו דאנס בת שבע. בטלוויזיה: על קצות האצבעות. בין עבודותיו בפרסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג', גוטקס, סופרפארם. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בחו"ל (סין, רוסיה, תורכיה).

רן נגנו / מוסיקה

עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהלה המוסיקלי של להקת המחול 'ורטיגו' בהנהלת נועה ורטהיים. מעבודותיו בתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: קפה ערבה, בחורים טובים, אמא שלו, לחנך את ריטה, האבא. בתיאטרון הבימה: מותו של סוכן, מונולוגים מהווינה, שרי מלחמה, קויאר ועדשים. בתיאטרון הקאמרי: משרתם של שני אדונים, שמנה, הנמר. בתיאטרון באר שבע: טירונות בלזו, בין חברים, רק אתמול נולדה, רומאו ויוליה. בתיאטרון חיפה: כולם היו בני, הצמא והרעה, סוחרי הגומי. בתיאטרון נאפולי (Teatro Stabile Napoli): אנטיגונה, הים לא מרטיב את נאפולי, אנטוניו וקליאופטרה, גן הדובדבנים, שלוש אחיות. להקת המחול ורטיגו: חמסין, איש חוטים, האסתר, סילויה, לידת הפניקס, ורטיגו והיהלומים, רעש לבן, מאנא, נול, ורטיגו 20, רשימו. הלחנת פסקול בטלוויזיה ובקולנוע: פלפלים צהובים (זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011), בלתי הפיך, מגדלים באוויר, מרגל השמפניה (זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים 2007), שישה מליון ואחד, פלנטה אחרת, פלסטלינה (זוכה פרס חג'י פסטיבל ירושלים 2013), אפס ביחסי אנוש (זוכה הפסקול בפרס אופיר 2014), נדיה - שם זמני. היה מועמד לפרס התיאטרון האיטלקי 2013-2014 על הלחנת המוסיקה לאנטיגונה ולאנטוניו וקליאופטרה.

עדי שמרוני / עיצוב תאורה

בוגרת החוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב, והאקדמיה Mountview בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות הפועות מחול ומופעי מוסיקה בארץ ובחול. בין עבודותיה - בתיאטרון בית ליסין: שיינדלה, הקוסם מארץ עוץ, מימונה, אחרון ימיה, ילדת הפעמון, הפרדס, אשה, בעל, בית, מדליה להארי, שבטים, ארוחת פרידה. בתיאטרון הבימה: לעוף ולרקוד, גיבורים, הדה גבלר. בתיאטרון באר שבע: משיח, הרזון ממונטה כריסטו, פיאף, המשרד, קן הקוקייה, שחק אותה סם, הרבה רעש על לא כלום, למה לא באת לפני המלחמה? גלילאו. בתיאטרון הצפון: עופרה - דרמה מוזיקלית. בתיאטרון חיפה: הדודה של מנש, מחיר הכבוד (בשיתוף עם חני ורדי). בתיאטרון אורנה סורת: ארץ קליק במדיטק: עץ הדומים תפוס, סוד הגן הנעלם, לא דובים ולא יער. בתיאטרון הספרייה: תום סויר, אריודרצי רומא, עד התביעה, גייקל והייד, היפה והחיה. גוונים במחול 2011 - תוכנית ג'ודי. זוכת פרס עיצוב התאורה בפסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2011 על ההצגה ארץ קליק זוכת פרס עיצוב התאורה להצגה לב פסטיבל עכו 2011.

עומר זימרי / תנועה

שחקן וכוריאוגרף. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2011. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: אחים בדם. בתיאטרון הקאמרי: כנר על הגג, קזבלו, חשמלית ושמה תשוקה. יצר כוריאוגרפיה למחזות זמר, מופעי ילדים וערבי זמר רבים. בין הפקותיו - בתיאטרון חיפה: ביילי שורץ. בתיאטרון הספרייה: גריז, מאמי, הלהקה, שני קונילמל.

משתתפים

טלי אורן / פלורנס

בוגרת Guilford School of Acting אנגליה, 2001. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון חיפה: **בילי שורץ**. בתיאטרון הבימה: **פאניקה**, **הקמצן**, **עת דודים**, **נתתי לה חיי**, **מרי לו**, **שלמה המלך** ו**שלמי הסנדלר**, **מבקר המדינה 2005**, **הכבש השישה עשר**, **נפגעי חרדה**. בתיאטרון גשר: **איי לאבי יו לנצח אבל**. קרן אור הפקות: **אבניו קיו** (זוכה פרס התיאטרון להצגת הבידור של השנה). השתתפה בערבים מוסיקליים, מחוות ובפסטיבלים שונים: **פסטיבל שירי ילדים 2008**, **101 כלבים וגנבים** ועוד. בטלוויזיה: **משפחה לא בוחרים**, **חשופים**, **דומינו** (זוכת פרס "מסך הזהב"), **נעלמים**, **קופיקו**, **מרון**, **הצרות שלי עם נשים**, **חברות**, **עבודה ערבית**, **השיר שלנו**, **אולי הפעם**, **פרשת השבוע**, **חטף פתח**, **מה שלמה**, **זום זום**, **לילה גוב**, ועוד. בקולנוע: **הסודות**, **בננות**, **המחווה לגזוז**. זוכת פרס התיאטרון לשנת 2015 - **שחקנית השנה**, על תפקידה **בבילי שורץ**, שזכה גם בפרס מחזמר השנה.

מגי אזרזר / אוליב

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב, תל אביב, 2010. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: **לחנך את ריטה**, **על אהבה וחברות**, **האורחת**. בתיאטרון הפרינג': **ליידי טוויסטד**, **אדיפולית**, **קברט וולטיר**. בטלוויזיה: **ניוורק**, **חברות**, **בתולות**, **כפולים**. תפקידי אורח: **תא גורדין**, **המיוחדת**, **אלנבי**, **חסמבה**. זוכת פרס התיאטרון לשנת 2015 - **השחקנית המבטיחה**, על תפקידה **בלחנך את ריטה**.

נעמה אמית / ורה

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב, תל אביב, 2008. בין ההצגות בהן השתתפה - באנסמבל ציפורלה: **ODD BIRDS**. עקיצה טבעית, **דרך חגב**, **התקפת לב**. בתיאטרון המדיטק: **אורה הכפולה**, **יותם ויעלי**, **אריה הספרייה**. בתיאטרון אורנה פורת: **הקסם של אורנה**. בתיאטרון הנפש: **אור קטן**. בצוותא: **אדיפולית**. בתיאטרון הסמטה: **סלומה**, **כרוניקה של חורש דמים**. בטלוויזיה: **הצלצול האמיתי**, **ההבטחה**, **סרוגים**. בטיפלול, **בקרוב אצלך** (סדרות רשת). בקולנוע: **חיוך**, **AMOUR**, **פריז על המים**, **נדיה שם זמני**, **אוסטרליה שלי**.

לירון בן ששון / מיקי

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה סמינר הקיבוצים, 2004. תואר ראשון בבימוי והוראת התיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון הבימה: **המדריך לחיים הטובים** (בשיתוף תיאטרון באר שבע). בתיאטרון באר שבע: **המשרד**, **השחף**, **קומדיה של טעויות**, **איזבלה**. בצוותא: **שיחות עם הברמן**. בתיאטרון אורנה פורת: **הכי יפים בעולם**. בתיאטרון נדנדה: **כספיון**, **במוזאון תל אביב**: **האישה מתוך התמונה**. בטלוויזיה: **ג'וני ואבירי הגליל**.

לורין מוסרי / סילבי

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2013. שירתה בצבא בתיאטרון צה"ל כקומיקאית הצבאית הראשונה. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: **עקר בית**, **שבטים**, **טרטיף**, בהצגות הילדים: **המלאך**, **הקוסם מארץ עוץ**. הפקות פרטיות: **טרזן**, **פיטר פן**.

יותם קושניר / חזום

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה סמינר הקיבוצים, 2016. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: **אילוף הסוררת**. בתיאטרון הבימה: **שלמה המלך** ו**שלמי הסנדלר**, **קוויאר ועדשים**, **רעל ותחרה**, **החייל האמיץ שוויק**. בתיאטרון יפו: **סעדון אל מג'נון**. בטלוויזיה: **אליפים**, **פצועים בראש**.

ניר שטראוס / מנולו

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה סמינר הקיבוצים, 2014. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: **המוגבלים**, **אלה גרוסמן**. בתיאטרון אורנה פורת: **אפקט הפרפר**. בתיאטרון נוצר: **הר**. בתיאטרון נחמני: **גאולה**. בטלוויזיה: **סימני שאלה**, **גאליס**, **אורים ותומים**. בקולנוע: **הדרך לאן**, **רעות תחת אש**, **שיר**. זוכה פרס שחקן השנה בפסטיבל חיפה 2016, על המונודרמה **סבא שלי** **רמטכ"ל**, שאותה גם כתב.

ידידים
 (4,500 ש"ח)

סוארי עדיה ופרופ' יצחק סיון נורית וישה סלונים תמי ואורי סלע יהודית ואביאם סלע שרה ופרופ' מיכאל עופר ליאורה עופר רוני עידן רוחה ועודד עזרי יורם עמית טובי ופרופ' עמי ענבר יהודית ואורי פדני ענת ובני לזכרם של פדני מלווינה ואורי פדרבוש שלי וליאור פדרבוש רוני ועקי פדרמן רן וגרונדמן יסמין פוקס רעיה ויצחק פינס עודד פישר ד"ר אלי פפנשוזו אלי פרי אסנת ויעקב פרי נאוה פרידמן נירה ואבי צ'ורלי תמי צ'חנובר יוסף קונדה ציפי ואפרים קפלן רוני קריב אסי קון משפחת צבי ועפרה מיתר קרסו מטי רדו חנה רוני רהב הילה רוני רוה תמי ויהודה רוטליני נלי ויאיר רז אסתר רייז אורנה ריכטר מיכל וגלי רמון פנינה רף חדי ואיתן רפפורט עירית ופרי גלן שביט ועל ושבתי שביט (שטריקס) רינה ואילן שחר זהבה ואריה שטיר ישראלה ואינשטיין אבי שטראולר בת-שבע שינמן דביאלה ודן שמר אלה ואריאל שני הדסה ומאיר שפירא ויאיר שפירא ריקי שקלים פנינה והרצל שרון ד"ר נעמי ורן שרם יוכי ואיציק תאומים עירית ומשה תדמור דב סגול טובה וסמי סגל מרשה ומיכאל

דגמי הגר ועזרא דוד גבריאלה דורון גדליה דנקנר זהבה ויצחק דנגר רד ואברי הלפן אלי הלקין אריאלה והלל המבורגר אילנה ויאיר המבורגר חנה וגדעון הקר עדנה ועו"ד הרטיבי זאב הראל אורה וד"ר אביקם הרטמן אסתי ואלקס הרציאנו ד"ר לורט וולטש טלי ועמוס וורטהיים דרורית זקש רעומה ועופר זרניצקי אורה יוסי חכמי יוסף חנן פסיה ורו"ח אריה חשין רות ומישאל טולידאנו נירה טייק עיריזה ודוד ז"ל טיסונה נעמי ושלמה טמיר ננת טרנר אריאלה ויעקב יונס חנה ואלי יפו עליזה כהן ז. מאיר כסיפי יהודית ופרופ' אליהו כץ מירי ואופיר כרמון ציפה ואריק להב דורית והלל לוי רחל ויצחק לוי תמר ויוחנן לוטסרניק אורנה ואורון ליאור צביה ודן ליבאי דוד, פרופ' לימון גילה וצביקה לין יהודית ועו"ד אוריאל לנדאו ליאורה ואלי לנדסמן גלית ויוסי לסט רוני וגבי לקני בחוריה ועו"ד אמיד רוני מאור גליה ויהושע מאיר נילי ושי מאירוביץ אילנה מולכו שלומית ויצחק מזן גילי מטלון רוני וניסו מיתר ג'וזיאן (צביה) מיתר עופרה מנור נורית ויאוב מנור רות ויצחק מקוב ישראל גאמן דליה ואיבי נשיץ נחמה וגד סאמט ורדה וחיים סגול טובה וסמי סגל מרשה ומיכאל

מייסדת ויו"ר ידידי התיאטרון:
ג'ני ברנדס

מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי

רכז ידידי התיאטרון:
חן תמיר

מייסדים
 (12,000 ש"ח ומעלה)

אלי ליאון עו"ד ארליך עדי ואמיתי ברנדס ג'ני וחנינא גולדמן סיגל ואמיר דותן ורדה ובועז דנקנר אורלי ונחמי הורביץ דליה ואלי ז"ל יוסמן בחוריה ודודי זהר נילי ואלי חודורוב פארה ועופר חכים דורית וקרמר שלמה טוקטלי ד"ר עדנה מלצר דורית וארז סגל נטע פדרמן ליאורה ומיכאל פרופר סוזי ודן צלרמאיר מיכל ומיכאל קרן מרק ריץ לחנינן, תרבות ורוחה רכבי מיכל ויובל שגי ליזיקה ועמי שטיינדינג סוזאנה שקד שושנה וישעיהו 2 תרומות בעילום שם תרומה מיוחדת לכבודה של ג'ני ברנדס

בנק הפועלים
 לחיות ראשון זה מחייב!

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
 נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
 טל. 03-7255338

מלבישה:
 מאיה גיא
 תפעול אביזרים:
 לידיה סמנטקובסקי
 תיאטרונות
 עיצוב כריכה:
 צלפת עיצוב
 צילומים:
 רדי רובינשטיין
 הפקת תכניה:
 מיכל גלעד
 עיצוב תכניה:
 עטודיו אתי קלדרון
 עוזרת במאי:
 לירון דן
 מנהלת הצגה:
 נעה חמל
 מנהל במה:
 נחום רז/
 ליאור שלם
 תאורה:
 אייל דרור עובדיה/
 אולג סטפנוב/
 יהושע אבו חצירה
 הגברה:
 יורי שכנוביץ/
 דניס אוסנקין

שקני התיאטרון
לעונת 2017-18 (לפי סדר א-ב)

יונה אליאן-קשת
 שי אגוזי
 אורטל אוחיון
 אורי אוריין
 טלי אורן
 מני אזרזר
 אלעד אטרקצ'י
 עידן אלטרמן
 נעמה אמית
 גל אמיתי
 גילת אנקורי
 יפית אסולין
 משה אשכנזי
 יעל בוטון
 אפרת בוימולד
 ניב ביטון
 עופרי ביטרמן
 נעה בירון
 מאיה בכובסקי
 נועה בכר
 פלורנס בלון
 גיל בן דוד
 אור בן מלך
 לירון בן ששון
 נמרוד ברגמן
 דניאל ברוסובני
 ליליאן ברטו
 לירון ברנס
 מירי בש
 ששון גבאי
 דני גבע
 ירדן גוז
 עדי גילת
 ליאור גרטי
 נטע גרטי
 אבי גרייניק
 מורדי גרשון
 אלמה דשי
 יעקב דניאל
 טל דיני
 אילן דר
 דיקלה דר
 שירן הוברמן
 ידידה ויטל
 אופיר ויל
 עמי ויינברג
 רוני ויינברג
 מעיין ויסברג
 גיל וסרמן
 יעל וקשטיין
 יורם טולדנו
 מאיר טולדנו
 שלומי טפיראו
 דרור טפליצקי
 גדי יגיל
 יובל ינאי
 יורם יוספסברג
 יוניס כאביה
 אלברט כהן
 יעל לבנטל
 ניב לוי
 צביקי לוי
 קובי ליבנה
 אורי לייזרוביץ
 חי מאור
 ענת מגן-שבו
 לורין מוסרי
 עמית מורשת
 מוני מושנב
 דניאל מייזלר
 ליאור מיכאלי
 חייקה מלכה
 קרן מרום
 שאדי מרעי
 דב נבון
 נדב נייטס
 ויקטור סג
 יובל סגל
 יוסי סגל
 ניב סוויסה
 אברהם סלקטר
 אנה סגנר
 אורי עטיה
 עומר עציון
 איתי פולישוק
 אביב פוקס
 הילה פלדמן
 יוליה פלוטקין
 ויטלי פרידלנד
 עופרי פרישקולניק-אלדד
 יוסי צברי
 ישראל קוג'ינסקי
 יותם קושניר
 הנד קלוגר
 דת קלדרון
 מאי קשת
 לוז רביאן
 אגם חודברג
 עופר חוטנברג
 מעין רחמים
 דימה שבצ'נקו
 סנדרה שדה
 סנדרה שובולד
 יקיר שוקרון
 אמיר שחם
 הדד שחרף
 רון שחר
 מיכל שטמלר
 קרן שיניוק
 ניר שטראוס
 נעמה שפירא
 יעל שרוני
 רפי תבור

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס
במאי הבית: גלעד קמחי
דרמטורג התיאטרון: אבישי מילשטיין
סמנכ"ל שיווק: מיכה וייסמברגר
מנהל משאבי אנוש: מיקי פרידמן
מנהל כספים: גבי ברנע
 יעוץ משפטי:
עו"ד נחום פיינברג
עו"ד מיכל רוזנבום
עו"ד עמית מנור
 חאה חשבון: **אלי שפלר**

חברי ההנהלה הציבורית
פרופ' ניב אחיטוב - יו"ר
ערן אברהמי
איל ארד
רמי בן-גל
שלום חבשוש
איריס מור
אריה מנדל
עו"ד עינב קבאלה
אריאל קפון
מירי רבינו

מנהלה
 מנהלת לשכת מנכ"ל: ענת נתנזון
 מנהלת מח' מכירות: עירית סוחובצקי
 דוברות ויחסי צבור: זיוה סידון
 מנהלת פרסום: מיכל גלעד
 מחלקת חינוכית: מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה
 אטי ליבק-גולן, רועי שולברג
 מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
 מחלקת מנויים: דורית מוסבי, מאיה סברוב
 מכירות בית: ארז חיימוביץ, סימי מאירסון,
 יהודית רוקבן
 מרכזות תפעול המחלקה הטכנית
 ומשאבי אנוש: כנרת צור
 מנהלת חשבונות ראשית: מרב כהן
 חשבת שכר: לורה מולדצ'סקי
 מח' הנהלת חשבונות: זוהר פורמן, טלי חובב
 מנהל מח' שיווק טלפוני: שגב תומר
 מח' שיווק טלפוני: רוני בן רימון, מריה בנגרט,
 בתיה גמליאל, זאבי זוהר,
 יפית טרייסמן, ציפי לסינגר,
 מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
 מנהל שרות לקוחות: טלי ימיני
 נציגי שרות לקוחות:
 שי אהרון, מירה ביסון, רות בן-דת,
 מורן גבע, מאיה גורן, שרה גלעם,
 שי חבה, שירה מאזה, עדי קוראל,
 אורית קוראני, גיא רום
 מרכזיה: דבורה אהרון
 אחזקת בניין ומחסן: משה גנץ, יצחק ברוך

איך מבטיחים הכנסה קבועה ויציבה בגיל הפנסיה?

”החשש היומיומי קיים אצל כולנו רמת ההכנסה בפנסיה יורדת וההוצאות עולות. לקוחות כל הבנקים, השקיעו היום **בפיקדון דובדבן**: פיקדון עם ריבית קבועה, מובטחת וללא תלות בשינויי אינפלציה או ריבית ותקבלו הכנסה קבועה מדי חודש בסכום ולתקופה שתבחרו”

סוזי טובי
מנהלת לקוחות, מזרחי-טפחות

לפיקדונות שיתאימו בדיוק בשבילכם חיילו למקצוענים בהשקעות של מזרחי-טפחות

מזרחי טפחות

***8860 mizrahi-tefahot.co.il**

סכום מינימלי להפקדה 50,000 ₪. פרטי ההצעה המחייבת הינם בהתאם לתנאי הפיקדונות ובכפוף להם. הבנק רשאי לשנות את התנאים בכל עת. מס ינוכה כחוק.

רפרטואר **בית ליסין** תיאטרון הבינישראלי 2017-18

מחזאות ישראלית

<p>קוראים לו מלך מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: אלון אופיר</p> <p>השחקנית מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן בימוי: גלעד קמחי</p> <p>החדר האחרון מאת עדנה מז"א ובבימויה</p>	<p>האורחת מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: ציפי פינס</p> <p>שירה מאת ש"י עגנון בימוי: גלעד קמחי</p> <p>הר לא זז מאת גלעד עברון בימוי: עידו רבינשטיין</p>	<p>הוא הלך בשדות מאת משה שמיר עיבוד: שחר פנקס בימוי: כפיר אזולאי</p> <p>הסודות מאת הדר גלרון בימוי: מיה ניצן, אלה ניקולייבסקי</p> <p>המוגבלים מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן בימוי: גלעד קמחי</p>	<p>אהבת מוות מאת ענת גוב בימוי: גלעד קמחי</p> <p>היורשת מחזה ישראלי חדש מאת גרן אגמון</p> <p>מרלן מאת שרה עזר</p> <p>הקומה השלישית מאת אשכול נבו עיבוד: דפנה אנגל-מחרז</p>
---	--	--	--

מחזאות בינלאומית

<p>הזוג המוזר הגרסה הנשית מאת ניל סיימון תרגום: שלמה מושקוביץ בימוי: רוני פינקוביץ'</p> <p>שעה של שקט מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: משה גאור</p> <p>ביבר הזכוכית מאת טנסי וויליאמס תרגום: עידו ריקלין בימוי: גלעד קמחי</p>	<p>אילוף הסוררת מאת ויליאם שייקספיר תרגום: דורי פרנס בימוי: אודי בן משה</p> <p>לצאת מהארון מאת פרנסיס וובר תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: אלון אופיר</p> <p>השקר מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס</p> <p>הים הכחול העמוק מאת טרנס ראטיגן תרגום: עידו ריקלין</p>	<p>המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה על פי ספרו של מארק האדון מאת סיימון סטיבנס תרגום: דניאל אפרת בימוי: גלעד קמחי</p> <p>האבא מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: רוני פינקוביץ'</p> <p>ההצגה חייבת להיגמר מאתי הנרי לואיס, ג'ונתן סאייר, הנרי שילדס תרגום: גור קורן, מורן רוזן, אודי בן משה</p>
---	---	--

תיאטרון בית ליסין

מייסודה של ההסתדרות הכללית. פועל בסיועם של: משרד התרבות והספורט, עיריית תל-אביב-יפו רח' דיזנגוף 101 ת"א, המשרדים: בית כלל, רח' דרויאנוב 5 ת"א טלפון: 03-7255300 קופה: 03-7255333 פקס: 03-5241333 www.lessin.co.il

THE ODD COUPLE

The Female Version

By Neil Simon

Translated by: **Shlomo Moskovitz**
Directed by: **Roni Pinkovitch**
Set Design: **Alona Vainshtein, Ruth Miller**
Costumes Design: **Oren Dar**
Music: **Ran Bagno**
Lighting Design: **Adi Shimrony**
Movement: **Omer Zimri**

Cast:
Talli Oren - FLORENCE
Meggie Azarzer - OLIVE
Naama Amit - VERA
Liron Ben Sasson - MICKEY
Lorin Mosseri - SYLVIE
Yotam Kushnir - JESUS
Nir Strauss - MANOLO

THE ODD COUPLE

The Female Version

By Neil Simon